

ефективність як таке співвідношення між ресурсами і результатами виробництва, при якому отримують вартісні показники ефективності виробництва.

Як бачимо, існує багато поглядів на суть поняття «ефективність», підходів щодо його визначення та виділяють багато видів ефективності. На мою думку цей показник повинен мати комплексне значення, багатосторонньо характеризувати діяльність чи процес .

Тому сформулюємо повне та загальне визначення поняття «ефективність». Отже, ефективність – це важлива комплексна характеристика діяльності підприємства, яка виражається як багатостороннє співвідношення отриманих результатів зі всіма витратами праці та використаних коштів на виконання процесів.

ІННОВАЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

*Багнюк А.П. Чухно І.А. **

спеціальність «Менеджмент організацій і адміністрування», 6 курс

*доцент кафедри менеджменту і адміністрування, к.держ.упр.

Національний фармацевтичний університет, м. Харків

Підвищення ефективності сучасного виробництва та забезпечення конкурентоспроможності продукції ґрунтується в основному на нових рішеннях у сфері техніки та технології, а також на застосуванні нових організаційних форм та економічних методів господарювання, які використовують на різних стадіях циклу «наука – виробництво» та реалізують відповідні ланки управління на рівні підприємств, об'єднань, наукових і проектних організацій. Результатом інноваційних процесів є новинки в техніці, організації діяльності й управлінні процесами виробництва та праці, а їхнє впровадження в господарську практику є нововведеннями.

Нововведення – це зміна з метою впровадження і використання нового

вигляду споживчих товарів, нових виробничих та транспортних засобів, важелів і форм організації виробництва та управління. Під інновацією розуміють об'єкт, впроваджений у виробництво в результаті проведеного наукового дослідження або зробленого відкриття, якісно відмінного від попереднього аналога і такий, що приносить прибуток.

Період створення, поширення й використання нововведень називають інноваційним циклом. Залежно від ряду факторів підприємство може здійснювати повний інноваційний цикл: фундаментальні дослідження; пошукові дослідження; прикладні науково-дослідні роботи; дослідно-конструкторські роботи; промислове освоєння; виробництво; збут. А може здійснювати тільки його частину.

Під нововведенням розуміється також оформлений результат досліджень і розробок у будь-якій сфері діяльності, пов'язаний з підвищенням її ефективності, а під інновацією – кінцевий результат впровадження нововведення з метою зміни об'єкта управління й отримання економічного, соціального, екологічного і інших видів ефекту.

Підприємствам найвигідніше концентрувати матеріальні, фінансові та трудові ресурси передусім на технічному переозброєнні і реконструкції діючих підприємств. Нове будівництво доцільне тільки для прискорення розвитку найбільш перспективних продуктів і галузей виробництва, які розвиваються, а також для освоєння нової техніки та технології. Технічне переозброєння підприємства або його підрозділу – це заміна старої виробничої техніки і технології на нову, з вищими техніко-економічними показниками, без розширення виробничої площі. Розширення діючих підприємств – це інвестування з метою збільшення обсягу виробництва шляхом будівництва нових додаткових цехів та інших підрозділів. Як правило, воно ведеться на новій технічній основі і сприяє підвищенню технічного рівня виробництва. До реконструкції належать заходи, пов'язані як із заміною морально застарілих і фізично зношених машин, устаткування, так і з удосконаленням та

перебудовою будівель, споруд. Реконструкція спрямована на зростання технічного рівня виробництва продукції та сприяє швидшому освоєнню потужностей.

В сучасних умовах всі процеси застосування нових знань пов'язані з ринковими відносинами. Практика показує, що інновації спрямовані на ринок та задоволення його потреб.

Процес впровадження інновацій охоплює практично всі сторони діяльності підприємства. Сам пошук ефективних організаційних форм управління інноваціями ґрунтуються на вмілому поєднанні науково-інноваційних та ринкових чинників. Впровадження цих пошуків у виробництво і є інноваційна діяльність. Важливою характеристикою цієї діяльності є інноваційна активність – цілеспрямована підтримка високої сприйнятливості персоналу підприємства (фірми) до нововведень за допомогою цілеспрямованих структур та методів управління.

Сама інноваційна діяльність характеризується прискоренням темпів створення нововведень, їх дифузії, що сприяє поглибленню та розширенню структурних зрушень в економіці, збільшення розмірів ринку і задоволенню існуючих і виникаючих потреб.

В даний час ефективність інноваційної діяльності підприємства визначається насамперед наявністю налагодженої системи інвестування, кредитування, оподаткування, функціонуючих стосовно до інноваційної сфери наукових розробок.

Інноваційна сфера являє собою: 1) систему взаємодії інноваторів, інвесторів, товаровиробників конкурентоспроможної продукції, послуг і розвиненої інфраструктури; 2) ринок нововведень (новацій), ринок капіталу (інвестицій) і ринок чистої конкуренції нововведень. Тому управління інноваційним процесом стає ключем сучасної організації інноваційної діяльності на мікрорівнях і макрорівнях.

Інноваційна діяльність підприємства ґрунтується на таких принципах, як

пріоритетність інноваційного виробництва; економічність інноваційного виробництва, що припускає послідовний облік в практиці управління продуктивного характеру функціонування прикладної науки, що визначає не тільки самоокупність інноваційного виробництва, але і його прибутковість, комерційний успіх на ринку; гнучкість інноваційного виробництва, що означає, що управління має забезпечувати свободу дій суб'єктів інноваційної діяльності, відмова від жорсткої регламентації, заохочення підприємливості.

Таким чином, інноваційна діяльність підприємства не зводиться тільки до створення і впровадження нововведень, але й включає також розробку відповідних структур, організаційних форм господарювання і управління на виробничих підприємствах.

АНАЛІЗ РИНКУ ПРАЦІ МЕНЕДЖЕРІВ В УКРАЇНІ

*Бакланова Р.І. Чухно І.А.**

*доцент кафедри менеджменту і адміністрування, к. держ. упр.

напрямок підготовки «Менеджмент», 4 курс

Національний фармацевтичний університет, м. Харків

Роль менеджерів у забезпеченні стійкого становища фірми на ринку постійно зростає, особливу актуальність набуває проблема визначення скільки і яких менеджерів потрібно економіці, її галузям, кожній окремій фірмі. Перерозподіл власності в Україні дозволяє набагато точніше, ніж раніше, оцінювати нові реалії. Нині можна з упевненістю засвідчити, чого насправді коштує той чи інший товар, керівник, підприємство, галузь. Але донедавна в тіні залишалася одна з основних ланок сучасної економіки. Мова йде про тих, хто керує власністю, змушує її працювати і приносити прибуток – про менеджерів. Сьогодні можна говорити, що ринок вищих керівників – топ-менеджерів в Україні активно формується.

Основна відмінність між керівниками різних рівнів полягає у тому, що